

EL PAÍS DE LA FOSCOR

Hi havia una vegada, en un racó del cel, un petit estel que havia estat destinat a il·luminar el cim d'una alta muntanya on no hi havia res més que neu.

En soledat, els mesos i els anys se li feien molt llargs i el petit estel ploriquejava:

- Només que hi nasqués una flor i en pogués contemplar els colors ja no em sentiria tan sol.

Una nit freda d'hivern, el vent arribà accelerat i s'aturà al cim de la muntanya.

El petit estel admirava profundament el vent perquè, entre altres coses, tenia el poder de córrer i viatjar més ràpid que ningú. Així que en veure'l li va dir:

- Ai, vent, qui pogués viatjar amb tu! Visitar tot el món, descobrir països llunyans, passejar entre la gent... En canvi, jo, sempre clavat en un punt del cel, em passo la vida sense veure mai ningú.

El vent havia alçat el cap i escoltava atent el petit estel que no parava de lamentar-se.

- A més a més, tots es meravellen del teu poder - continuava dient -. Amb la teva força t'endús nuvolades, allunyes tempestes i avives la mar. En canvi, jo no sóc bo per a res. Per a què serveix la meva pàl·lida llum en una muntanya pelada com aquesta?

En aquell moment, el vent va fer un buf per aclarir la seva veu aspra. Després, va explicar al petit estel que en un dels seus llargs viatges havia arribat a un país on tot era fosc i on les persones ploraven perquè estaven envoltades de negror. Allò li havia fet mal al cor. Però, que ell, tot i ser tan poderós, no havia pogut fer res per alegrar-los.

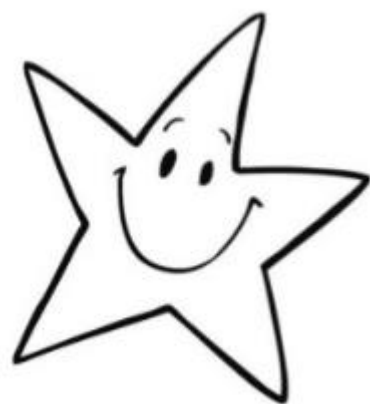
- Els vaig enviar aire fresc - explicava-, els vaig acariciar les galtes... Però, aquella gent ni tan sols es va adonar que jo hi era. En canvi, estic segur que tu sí que podries fer alguna cosa per alegrar-los.

- Jo? Cóm? - preguntà el petit estel.

El vent no respongué. Però, amb una revolada envoltà el petit estel, s'enlairà i se l'endugué, i va travessar mig món fins arribar al país de la foscor.

En veure la pàl·lida llum d'aquell petit estel, homes, dones, nens i nenes de l'obscur país, es van estranyar i van parar de plorar. Llavors, el petit estel, emocionat, va escampar llampurnetes plenes de llum. Les cares d'aquella gent es van il·luminar i van somriure.

El peti estel es va sentir tan feliç que es va quedar a viure en aquell país. Nit rere nit, la seva llum s'encenia més i més. Fins que va arribar una nit en què la foscor va desaparèixer del tot. Llavors van néixer les flors i el petit estel en va poder contemplar els colors.

Maica Castellà

Nom:

Data:

EL PAÍS DE LA FOSCOR

Activitats de comprensió lectora

1. Respon:

- A) Per què ploriquejava el petit estel?
- B) Per què admirava el petit estel al vent?
- C) Què feia el vent amb la seva força?
- D) On vivien els homes, dones, nens i nenes que ploraven?
- E) Què va passar quan va desaparèixer la foscor?

2. Digues qui va fer aquestes accions: el petit estel o el vent.

•A) Volia veure les flors:		
•B) Era molt poderós:		
•C) Viatjava molt:		
•D) Estava clavat en un punt del cel:		
•F) Va fer a la gent feliç:		
•G) Va enviar aire fred a la gent:		

3. Llegeix i ordena els esdeveniments del conte:

- Ai, vent, qui pogués viatjar com tu!
- Hi havia una vegada, en un racó del cel, un petit estel...
- Les cares d'aquella gent es van il·luminar i van somriure.
- El vent va arribar accelerat i es va aturar al cim de la muntanya.
- El vent va envoltar el petit estel i se'l va endur al país de la foscor

4. Dibuixa el país de la foscor abans de que l'estel arribés.

